

Csütörtökön este a POTE Romhányi Aulájában utoljára koncertezett a [Pannon Filharmonikusok](#)

zenekara. Mielőtt bárki megijedne, nem a zenekar szűnik meg, hanem a következő hangversenyt már a Kodály Zoltánról elnevezett új hangversenyteremben hallgathatja a pécsi közönség. Mindenesetre ez a koncert nem csak erről lesz nevezetes, Ola Rudner svéd karmester és Lakatos György fagott művész személyében két világsztárt láthattunk a színpadon, akik értő módon interpretálták Rossini és Strauss műveit. Hatalmas siker volt.

Képünkön a két vendégművész látható a Pannon Filharmonikusok zenekarával.

Ahogy azt a svéd művésztől [már megírtuk](#), különleges pályát futott be Ola Rudner

[nbsp;](#)

, akit a Paganini verseny győzteseként és a legendás Végh Sándor

asszisztenseként ismert meg a világ. Több éven keresztül volt a Bécsi Szimfonikus Zenekar koncertmestere is. A svéd művész pályája azonban idővel a vezénylés felé fordult: Számos alkalommal dirigálta a BBC Szimfonikus Zenekarát, a Sydney-i és a Melbourne-i Szimfonikus Zenekart, a Svéd Rádiózenekart, a Bécsi Kamarazenekart, vagy például az Oslói és a Belgrádi

[&](#)

Filharmonikusokat is.

Az esti hangverseny előtt sikerült személyesen találkozni vele ahol néhány a művészetével és a koncerttel kapcsolatos kérdésről beszélgettünk.

- Ön szóló karrierrel kezdte zenei pályáját, hogyan és miért váltott?

- Egészen fiatalon kezdtem hegedűn játszani és természetesen nem csak szólistaként, hanem ifjúsági zenekarokban is közreműködtem. Később koncertmester lettem különböző együttesekben és ez a zenekari beosztás már nem csak szólóhangszeres tudást igényelt, hanem vezetői képességeket is. A nyolcvanas évek közepén kipróbálhattam magam karmesterként is, Ausztriában. Ez mozgalmas időszak volt, mivel ugyanebben az időben hívtak Skandinávia vezető zenekara is. Ekkor kezdődött el egy nagyon hosszú folyamat, amelyben a karmesterséget tanultam. Ennek köszönhetően Bécsben koncertmester és karmester is voltam egyszemélyben. Később Ausztráliában vezető karmestere lettem egy ottani, elsősorban operákat játszó zenekarnak.

- Milyen a viszonya az ön által vezényelt zenekarokkal?

- Találkoztam már igen nagynevű, híres együttesekkel, akik a koncertek során messze nem nyújtották azt a teljesítményt, amelyet elvártam tőlük. Ez időnként a lehetséges száz százalékhoz képest 40-50-60 százalék volt. Viszont kisebb, kevésbé neves zenekaroknál már volt olyan tapasztalatom, hogy a tökéletes hangzást és azt a teljesítményt nyújtották, amit elvártam tőlük, sőt azon felül

teljesítettek. Ezek a zenekarok képesek voltak mindazt átvenni, amit karmesterként közvetítettem feléjük, így „felnőttek” a feladathoz. Németországban, Stuttgart közelében egy kisebb zenekarnak vagyok a vezető karmestere magam is, ez a csapat kissé hasonlít a Pannon Filharmonikusokhoz. Mindkét együttes jó és igényes zenét kíván játszani, ez is közös bennük. Sokszor előfordult, hogy producerek meghallgatva az általam dirigált együttest, azt mondták, hogy jobb, mint a Berliini Filharmonikusok. Ez talán azért van, mert a kisebb együttesek nem csak rutinból, (persze jó színvonalon) játsszák a műveket, hanem átérzik azokat, ettől több lesz az előadás, mint egy korrekt módon lejátszott mű, hiszen a zenekar tagjai beletesznek még valamit a saját személyiségükből. Számomra ez a fontos, ez az én életem. A pécsi zenekar nagyon jó és nagyon magas színvonalon dolgozik, a próbán voltak egészen kimagasló pillanatok is, erre pedig csak a legjobbak képesek.

- Ma este egy olyan darabot is bemutatnak, amelynek Magyarországon most lesz az ősbemutatója. Milyen a viszonya a darabhoz és milyennek találja a szólistát?

- Tíz évvel ezelőtt került elő Rossini műve Olaszországban. Igazi detektív munka előzte meg a mű bemutatóját, de mindez sikerrel járt és így a közönség teljes egészében halhatja most Rossini Fagottversenyét. A zeneszerzőről nem tudok elfogultság nélkül beszélni, egyszerűen csodálatos a munkássága, csakúgy, mint ez a műve. Érzelmes, karakteres, szentimentális a darab, igazán opera-szerű. Lakatos György ennek megfelelően szólaltatja meg a szólót, kifogástalan, érzékeny játékkal, szemmel láthatóan ő is élvezi a művet.

Az interjú után meghallgatva koncertet, amely a pécsi hagyományoknak megfelelően teltházas volt, nem mondhatok mást, valóban mind a zenekar irányítása, mind a hangszeres szóló kifogástalan volt. Ola Rudner annyi könnyedséget vitt bele a dirigálásba, amennyit Rossini igényelt, mindazonáltal pontos és szuggesszív volt a vezénylése. Lakatos György pedig ennek a szólóban ritkán hallható hangszernek annyi szépségét és finomságát mutatta be,

amennyit csak lehetett. Játéka virtuóz, kecses és érzékeny volt. Nem véletlen, hogy a pécsi közönség virágesővel jutalmazta mindezt, melyet a mester egy ráadással fejejt meg. Igazán szép este volt, még, ha az utolsó hivatalos koncertje is volt itt a Pannon Filharmonikusoknak. Gondolom ezt senki sem bánja, hiszen hamarosan egy minden igényt kielégítő, a zenekarhoz és a zenebarátokhoz méltó, új koncertteremben hallhatjuk őket.